

Les rèpliques culturals

Un instant de 'Reset' , al Teatre Principal. Foto: MARTÍ ALBEDA.

Fa sis-cents anys que els volcans de la Garrotxa estan adormits. Olot és l'escenari, per segon any consecutiu, del festival estratègic de dansa. El sacseig, de baixa intensitat i alta emoció, s'escampa en aquest cartell. Té el repte d'acollir programadors d'arreu de Catalunya (i també d'internacionals) i que han de despertar l'interès dels seus ciutadans. L'aposta de la ciutat és inqüestionable i la voluntat de fer-se transparents als nous espectadors és el que respira la voluntat del Sismògraf. Ahir al migdia, el coreògraf Pere Faura es preguntava en la presentació del seu nou projecte, Sweet precarity, "per què les discoteques estan plenes de gent que s'ho passa bé ballant i, en canvi, costa tant d'omplir els aforaments de les sales... a excepció del Sismògraf?" Efectivament, la Garrotxa es remou amb unes rèpliques culturals diferents. Els ciutadans d'Olot tenen la sort de poder-ho provar, de ser un camp de proves.

El Sismògraf s'acaba demà però van començar funcions dijous a la tarda amb Regina Fiz, una artista interdisciplinària que recupera el treball de recerca de Rebecca Horn i el trasllada a tots els espais de les ciutats, incitant a unes fotografies oníriques (que ningú busqui un unicorn fantasiós, sinó que és un con posat de barret donant un cert aire de persona-animal mutant), deixant-se captar en paratges bucòlics. Fiz genera la sorpresa al carrer, a peu de mercat, sense que realment es pugui contextualitzar la seva discussió (l'art ha d'implicar-se en la realitat social i política).

Kònic Thtr proposa un treball de la natura de voyeur. Com si ens delíssim per ser retratats més que per poder conciliar-nos amb la natura. El seu Hypernatural es basteix d'un univers tecnològic, depassat però que sap conviure entre la fredor de les projeccions i la veu xiuxiuejada i esquerdada que reflexiona. Es pot expressar natura i espontaneïtat amb un aparell tecnològic i una composició musical intimista? Sí, per la presència de la veu en directe i per la interactuació de les intèrprets, que sense el contacte físic aconsegueixen donar l'aire viu al quadre. El jardí, en definitiva, és una natura controlada. Com una fotografia és la captura d'un instant. La natura viscuda, trepitjada, convertida en cosmos amb qui comparteixen també els humans és la base de Hello Earth a la proposta Live in the Universe. Magmàtica absolutament.

Reset, d'Erre que Erre, vol ser un "tornar a començar". Ho és, contínuament, en aquesta relació de parelles, que es fan i desfan com capriciosa és la nit. Són unes relacions entre els individus d'igual a igual, que sovint no saben ben bé per què s'ha desfet l'encanteri que els permetia ballar tan connectats. Del clarobscur d'una esquena fent fimbrar les espatlles a una llum que dóna empenta a un plafó penjat del sostre. La imatge d'entrada dóna una profunditat i un punt d'arrencada interessant. Segueix creixent amb l'estètica i les trobades d'unes intèrprets que semblen reviuir la joventut dels anys vuitanta amb les dels nois molt més atemporal. Però les danses i els cossos s'acoblen i arriben a coordinar moviments fins que un tercer (sovint la noia de vermell, típic reclam masculí) s'interposa i desfà la connexió. Ahir al migdia, el mestissatge musical i de propostes de danses d'Esvorell popular dels germans Serra remetia al joc de la botella que la Compañía Antonio Gades signa al Teatre Victòria en el seu Fuenteovejuna. En el fons, totes les capes tectòniques estan en contacte, el que falta és només provocar l'interès de sacsejar-les.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/954714-les-repliques-culturalis.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui